

РЕШЕНИЕ

№ 11091

гр. София, 20.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 09.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ивета Стефанова

при участието на секретаря Елена Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **107** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203-207 АПК във връзка с чл. 1 ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на М. П. М. срещу Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ (ИА „СОСЕЗФ“/Агенцията).

Претендира се обезщетение за неимуществени вреди, причинени в резултат от отменената по съдебен ред като незаконосъобразна Заповед № ЧР-14/01.04.2025 г. на изпълнителния директор на Агенцията за повторно прекратяване на служебното му правоотношение. Заявените вреди обхващат периода от 01.04.2025 г. до датата на предявяване на иска. Ищецът твърди, че вследствие на неправомерно разпореденото с отменения административен акт поредно прекратяване на служебното му правоотношение е с влошено емоционално състояние, изразено в потиснатост, затваряне в себе си, безсъние, стрес, чувство на обида, унижение и срам, непрекъснато притеснение за осигуряването на издръжката на семейството му. Моли ответника да бъде осъден да заплати поисканото обезщетение в размер на 5100 евро ведно със законната лихва върху главницата, считано от предявяването на исковата молба до окончателното изплащане на сумата. Възразява срещу размера на заявените от ответната страна разноски за адвокатско възнаграждение като прекомерен.

Ответникът – Изпълнителната агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“, чрез процесуалния си представител, отрича основателността на иска. По съображения за отсъствие на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди моли за отхвърлянето му и за присъждане на деловодните разноски.

Прокурорът дава заключение за основателност и доказаност на исковата претенция. Изразява становище за прекомерност на претендирания от ответника хонорар за адвокатска защита.

За да се произнесе, съдът съобрази следното:

От фактическа страна:

Със Заповед № ЧР-38 от 05.06.2024 г. на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител изпълнителният директор на ИА „СОСЕЗФ“ в качеството му на орган по назначаването е прекратил служебното правоотношение на М. М., заемал длъжността „главен юрисконсулт“ в дирекция „ФСАПД“. Прекратяващият служебното правоотношение на ищеца акт е отменен от Върховния административен съд с влязло в сила Решение № 2874 от 19.03.2025 г. по адм. дело № 53/2025г.

Междувременно, на 01.07.2024 г. М. е назначен на длъжност „главен юрисконсулт“ в дирекция „Правна“ на Министерството на икономиката и индустрията.

След съдебната отмяна на уволнението служебното правоотношение с МИИ е прекратено по взаимно съгласие, считано от 01.04.2025 г. и на същата дата ищецът е подал заявление до изпълнителния директор на ИА „СОСЕЗФ“ да бъде възстановен на заеманата от него длъжност в Агенцията.

Със Заповед № РД-27 от 01.04.2025г. изпълнителният директор на ИА „СОСЕЗФ“ е допуснал ищеца да заеме процесната длъжност и на същия ден със Заповед № ЧР-14 е прекратил служебното му правоотношение на същото основание - чл. 106, ал. 1, т. 2 ЗДСл (съкращаване на длъжността). По оспорване на М. заповедта за повторното уволнение е отменена като незаконосъобразна с Решение № 17963 от 27.05.2025 г. по адм. дело № 3652/2025г. по описа на Административен съд – София – град, потвърдено с окончателно Решение № 13142 от 17.12.2025 г. по адм. дело № 7752/2025 г. по описа на Върховния административен съд.

На 18.12.2025 г. М. отново е заявил желанието си за възстановяване на работа в Агенцията. На същата дата със Заповед № РД-133 на органа по назначаването е възстановен на въпросната длъжност, считано от 05.01.2026, когато му е връчена трета Заповед № ЧР – 64 от 29.12.2025 г. за прекратяване на служебното му правоотношение, считано от 05.01.2026 г., на идентично на предходните заповеди основание (отменена с невлязло в сила Решение № 9996 от 13.03.2026 г. по адм. дело № 161/2026 г. по описа на АССГ, служебно известно на съда).

За периода от 24.10.2025 г. до 18.12.2025 г. ищецът е работил по трудово правоотношение в Сдружение „Югоизточен Дигитален И. Х.“, прекратено във връзка с възстановяването му на работа в Агенцията по повод цитираното отменително съдебно решение.

От правна страна:

Искът е допустим като подаден след отмяната по съдебен ред на административния акт, от чиято незаконосъобразност се претендират вредите - чл. 204, ал. 1 АПК.

В производството по обезщетение за вреди по ЗОДОВ, както и в общия исков процес, ищецът носи тежестта да докаже иска си по основание и размер. Доказването на основанието на иска се свежда до установяването на фактите, от които ищецът черпи съществуването на спорното право на обезщетение. Установената в чл. 154, ал. 1 ГПК тежест на доказване се изразява в провеждането на пълно главно доказване на релевантните за правото на обезщетение факти. Фактическият състав на отговорността на държавата за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ включва незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на държавен орган при изпълнението на административна дейност, наличието на вреда от действието (правно или фактическо) и причинна връзка между него и вредоносния резултат. Реализирането на отговорността на държавата е обусловено от кумулативното наличие на всеки от елементите от състава на отговорността.

Искът в случая е доказан по основание, като е налице и причинна връзка между юридическите факти, от които се извежда правото на обезщетение, и характера на претендираните вреди. По

отношение на размера на вредите е частично основателен.

Въпросът за неправомерното прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е решен с влязъл в сила съдебен акт. Отмяната от съда на повторната уволнителна заповед отрича наличието на основание държавният служител да бъде освободен от заеманата от него длъжност. Необходимо присъща последица от поредното незаконосъобразно прекратяване на служебното му правоотношение, противопоставено на желанието на ищеца да бъде възстановен на същата работа, по презумпция са довели до обременяване на неговото психическо състояние. Прекратяването за втори път на служебното правоотношение в един и същ ден с допускането му да заеме длъжността „главен юрисконсулт“ (и то при съдебно признато в полза на ищеца право, от една страна, и напускане на новата, сигурна държавна служба в МИИ, за да заеме съответната длъжност в Агенцията, от друга) е в състояние да засили интензитета на неблагоприятното въздействие върху неимуществената сфера на ищеца – в тази насока е мислима самостоятелната значимост на повторността на уволнението и причинната връзка между него и вредите. Доказването на негативните емоционално-психологически последици дори не би следвало изначално да се предпоставя от ангажирането на гласни доказателствени средства – те не са безспорен източник за тяхното установяване, тъй като оценката им е строго индивидуална и обвързана от преживявания на търсещия обезщетение, чиито външен израз не винаги би могъл да бъде еднозначно възприет от други лица. В конкретния казус, предметът на отменения акт, субективните представи на ищеца, несбъдването на оправданото очакване за връщане на желаното работно място, разколебаването на увереността му във възможността да защити правата си, уронването на авторитета и доброто име, усещането за проявено от органа по назначаване трайно тенденциозно отношение, несъвместимо с чувството му за справедливост, законност и дължимо зачитане на съдебните актове в осъществяваната от ръководителя на ИА „СОСЕЗФ“ дейност, сочат по принцип на типично неблагоприятно засягане на неимуществената сфера.

Преценката за конкретните измерения на психологическото и емоционално въздействие от незаконосъобразната заповед може да бъде основана на показанията на свидетелите М. Д. и К. Л. - бивши колеги на ищеца, с които той е в отношения от приятелски характер. От описанието им се установява, че повторното прекратяване на служебното правоотношение на М. му се е отразило негативно и травмиращо в по-голяма степен от предходното. Споделят, че е имал колебания дали да се върне на работа в Агенцията след като съдът е отменил първоначалното уволнение. Съпоставяйки впечатленията си от личността му преди загубата на работата в ИА „СОСЕЗФ“ свидетелите го определят като спокоен, ведър, уравновесен, общителен, позитивен. Според техните наблюдения след уволнението М. е изживял силен стрес, безпокойство, тревожност, отчаяние, чувство на срам и унижение, притеснявал се е за издръжката на семейството си, криел е за загубата на работата от родителите си. Намират го за променен в резултат на поредната прекратителна заповед – станал е угрижен, умислен, нервен, сприхав. Като външен израз на преживяното констатира, че е видимо недоспал, със зачервени очи, подпухнал, с побеляла за кратко време коса. Не виждат положително въздействие върху състоянието му за времето, през което е бил нает при друг работодател, тъй като не е могъл емоционално да се откъсне от случилото се. Свързват настъпилото душевно неразположение у ищеца и неговото влошаване единствено с факта на прекратеното от изпълнителния директор на ИА „СОСЕЗФ“ служебно правоотношение.

Съдът кредитира показанията на свидетелите относно психо-емоционалното състояние на ищеца и връзката му с повторно прекратеното на същото основание служебно правоотношение, доколкото в тази им част се основават на техни лични възприятия, възпроизвеждат непосредствени наблюдения, непротиворечиви са и взаимно се допълват. Твърдяното негативното

отражение на поредното уволнение върху ищеца в социален, емоционален и психологически план се базира на системни и трайни впечатления за осъществени в правната действителност факти от релевантния период. Противно на довода на ответника, заведените от свидетеля Д. дела срещу него, макар и създавайки индиция за предубеденост, сами по себе си не са основание за изначално дискредитиране на показанията му (още повече, предвид данните за разрешаване на съдебно-административните спорове в полза на Д.) – те са конкретни, логични, последователни и кореспондират на изнесеното от другия свидетел.

Следователно от отменената по съдебен ред незаконосъобразна заповед за ищеца са настъпили неимуществени вреди с очертаното в исковата молба конкретно тяхно съдържание.

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост – чл. 52 от ЗЗД. Липсват нормативно установени критерии за изясняването на понятието за справедливост при формирането на конкретно заключение за размера на вредите. При всички случаи, справедливият размер на възмездяването следва да е обусловен от обективни признаци и да бъде съответен на претърпените вреди. В конкретния случай, формирането на решаващи изводи на съда е повлияно от необходимото разграничение между възможните конкретни вреди, породени от втората поред прекратяваща служебното правоотношение заповед, и отражението в неимуществената сфера на М. на обстоятелствата, релевирани като последици от акта, но предхождащи постановяването му, които допълнително са засилили възприятията за укоримост в действията на администрацията. В този контекст при съизмерване на обезвредата повторността на незаконосъобразното поведение на ответника следва да бъде ценена като квалифициращо отговорността обстоятелство.

Състоянието на вътрешно безпокойство, стрес, напрежение, притеснение за семейната издръжка, унижение, отчаяние и огорчение е пряко обвързано с акта за освобождаването на ищеца от длъжност на 01.04.2025 г., наслагвайки се към вече претърпените от първоначалното уволнение морални вреди и задълбочавайки ги. Повторното прекратяване на служебното му правоотношение на същото основание и обстоятелствата, при които е извършено - в деня на възстановяването му в длъжност след като е напуснал новата си месторабота, за да се върне като държавен служител в Агенцията, рефлектират изключително негативно от психологическа гледна точка, респ. значително засилват негативните душевни преживявания на М., намерили и външно физическо проявление (безсъние, нервност, видимо краткосрочно състаряване). С укоримите си действия органът по назначаването е създал положение на пълна несигурност, усещане за нестабилност и непредвидимост. Започването на друга работа за част от изследвания период не преодолява (не би и могло) влошеното психо-емоционално състояние на ищеца, накърненото достойнство и чувството за несправедливост. Повторното отклонение от закономерното развитие на правоотношението, сочещо на трайна, целенасочена, противоправна практика спрямо М., характерът на настъпилите вреди, начинът на причиняването им, трайността на търпението им (период от около девет месеца от издаването на заповедта до влизането в сила на съдебната й отмяна) обуславят интензитета на увредата. Съобразяването на посочените обстоятелства обосновава заключение за определяне на размер на дължимото обезщетение от 3000 евро.

Изложените съображения мотивират съда да уважи иска в основателната му част и да го отхвърли в останалата, като се уважи и претенцията за законната лихва от предявяването на иска до окончателното изплащане на сумата.

Изходът на делото обуславя в полза на ответника право на разноски за процесуална защита съразмерно с отхвърлената част от иска – чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ. Споделимо е възражението на ищеца за прекомерност на заявеното от ответната страна адвокатско възнаграждение - делото не се отличава с фактическа и правна сложност в съпоставка с другите производства от този вид, проведено е едно открито съдебно заседание, в което са събрани всички доказателства.

Нормативно предвиденото заплащане за процесуално представителство по конкретната категория административни дела е 1556,96 лева с ДДС, чиято еурова равностойност възлиза на 796, 06 евро с ДДС (вж. чл. 8, ал. 1, вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 и §2а от ДР на Наредбата за възнаграждения за адвокатска работа). Предвид значителното завишаване на претендирания размер разноски за адвокатски хонорар същият следва да бъде намален от 1692 на 796, 06 евро с ДДС. Съразмерно на отхвърлената част от иска дължимото от ищеца адвокатско възнаграждение е в размер на 327,79 евро с ДДС.

Воден от горното, Административен съд – София-град, II отделение, 38 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ да заплати на М. П. М. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 3000 (три хиляди) евро като последица от незаконосъобразността на Заповед № ЧР-14/01.04.2025 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“, ведно със законната лихва от 07.01.2026 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния размер на претендираното обезщетение от 5100 (пет хиляди и сто) евро.

ОСЪЖДА М. П. М. да заплати на Изпълнителна агенция „Сертификационен одит на средствата от европейските земеделски фондове“ сумата от 327,79 евро разноски.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: